Acest document reprezintă un instrument de documentare, iar instituțiile nu își asumă responsabilitatea pentru conținutul său.

►B

REGULAMENTUL (CE) NR. 3286/94 AL CONSILIULUI

din 22 decembrie 1994

privind adoptarea procedurilor comunitare în domeniul politicii comerciale comune în vederea asigurării exercitării de către Comunitate a drepturilor care îi sunt conferite de normele comerțului internațional, în special de cele instituite sub egida Organizației Mondiale a Comerțului (OMC)

(JO L 349, 31.12.1994, p. 71)

Astfel cum a fost modificat prin:

		Jurnalul Oficial		
		NR.	Pagina	Data
►M1	Regulamentul (CE) nr. 356/95 al Consiliului din 20 februarie 1995	L 41	3	23.2.1995
►M2	Regulamentul (CE) nr. 125/2008 al Consiliului din 12 februarie 2008	L 40	1	14.2.2008

▼B

REGULAMENTUL (CE) NR. 3286/94 AL CONSILIULUI

din 22 decembrie 1994

privind adoptarea procedurilor comunitare în domeniul politicii comerciale comune în vederea asigurării exercitării de către Comunitate a drepturilor care îi sunt conferite de normele comerțului internațional, în special de cele instituite sub egida Organizației Mondiale a Comerțului (OMC)

CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul de instituire a Comunității Europene, în special articolul 113,

având în vedere reglementările privind organizarea comună a piețelor agricole, precum și reglementările adoptate în temeiul articolului 235 din tratat și aplicabile mărfurilor care rezultă din transformarea produselor agricole și, în special, acele dispoziții ale lor care permit derogarea de la principiul general în temeiul căruia orice restricție cantitativă sau orice măsură cu efect echivalent nu poate fi înlocuită decât printr-o măsură prevăzută de aceleași reglementări,

având în vedere propunerea Comisiei,

având în vedere avizul Parlamentului European ([1]),

întrucât politica comercială comună trebuie să fie fondată pe principii unitare, în special în ceea ce privește protecția comercială;

întrucât Regulamentul (CEE) nr. 2641/84 al Consiliului din 17 septembrie 1984 privind consolidarea politicii comerciale comune, în special în domeniul protecției împotriva practicilor comerciale ilicite ([2]), a dotat Comunitatea cu proceduri care îi permit:

— să răspundă oricărei practici comerciale ilicite în scopul înlăturării prejudiciului care rezultă din aceasta;

— să asigure deplina exercitare a drepturilor Comunității luând în considerare practicile comerciale ale țărilor terțe;

întrucât experiența acumulată prin aplicarea Regulamentului (CEE) nr. 2641/84 a demonstrat că era necesar să se înlăture obstacolele în calea comerțului ridicate de țări terțe și că abordarea urmărită de regulamentul respectiv nu s-a dovedit pe deplin eficientă;

întrucât, de aceea, este necesar să se completeze și să se îmbunătățească procedurile comunitare pentru a permite Comunității să-și exercite pe deplin drepturile care îi sunt conferite de normele comerțului internațional;

întrucât normele comerțului internațional sunt, în principal, cele stabilite sub egida OMC și adoptate în anexele la Acordul privind OMC, dar și cele înscrise în orie alt acord încheiat de Comunitate care definește normele aplicabile comerțului între Comunitate și țările terțe; întrucât este necesar de precizat tipurile de acorduri la care termenul „normele comerțului internațional” se raportează;

întrucât procedurile comunitare menționate anterior trebuie să fie fondate pe un mecanism juridic existent în dreptul comunitar care să fie pe deplin transparent și care să garanteze că decizia de a invoca drepturile Comunității în cadrul normelor comerțului internațional este fondată pe fapte și pe o analiză juridică;

întrucât acest mecanism are ca obiectiv furnizarea unei proceduri care să permită să se solicite instituțiilor comunitare să reacționeze în fața obstacolelor în calea comerțului, ridicate de către țări terțe care provoacă un prejudiciu sau efecte comerciale defavorabile, cu condiția să existe un

([1]) Aviz emis la 14 decembrie 1994 (nepublicat încă în Jurnalul Oficial)

([2]) JO L 252, 20.9.1984, p. 1, astfel cum a fost modificat ultima dată prin Regulamentul (CE) nr. 522/94 (JO L 66, 10.3.1994, p. 10).

▼B

drept la acțiune cu privire la astfel de obstacole în normele care reglementează comerțul internațional;

întrucât dreptul statelor membre de a recurge la acest mecanism nu trebuie să le împiedice să ridice probleme identice sau similare prin intermediul altor proceduri comunitare existente, în special în fața comitetului instituit prin articolul 113 din tratat;

întrucât ar trebui să se țină seama de rolul instituțional al comitetului instituit prin articolul 113 din tratat în formularea de avize pentru instituțiile Comunității cu privire la toate problemele de politică comercială; întrucât, în consecință, acest comitet ar trebui să fie informat asupra stadiului de progres al cazurilor individuale pentru a i se permite să studieze incidențele politice mai largi ale acestora;

întrucât, în afară de aceasta, în măsura în care un acord cu o țară terță pare a fi mijlocul cel mai potrivit pentru a rezolva un conflict care decurge dintr-un obstacol în calea comerțului, negocierile în acest scop trebuie să fie conduse în conformitate cu procedurile adoptate la articolul 113 din tratat, în special prin consultarea cu comitetul pe care îi instituie;

întrucât este de dorit să se confirme faptul că, atunci când acționează, Comunitatea trebuie să respecte obligațiile sale internaționale atunci când aceste obligații rezultă din acorduri, în sensul menținerii echilibrului drepturilor și obligațiilor pe care aceste acorduri vizează a le stabili;

întrucât ar trebui să se confirme de asemenea faptul că măsurile luate în cadrul procedurilor în cauză trebuie să fie conforme obligațiilor internaționale ale Comunității, fără a aduce atingere altor măsuri în cazuri care nu sunt reglementate de prezentul regulament, susceptibile de a fi adoptate direct în temeiul articolului 113 din tratat;

întrucât ar trebui să se confirme de asemenea faptul că normele de procedură de examinare prevăzute de prezentul regulament, în special drepturile și obligațiile autorităților comunitare și ale părților în cauză și condițiile în care părțile interesate pot avea acces la informații și pot cere să fie informate cu privire la principalele fapte și considerații care rezultă din procedura de examinare;

întrucât Comunitatea, în conducerea acțiunilor pe care le inițiază în cadrul prezentului regulament trebuie să se sprijine pe mecanismele decizionale prevăzute de prezentul regulament, garante ale unei acțiuni rapide și eficiente;

întrucât se impune Comisiei și Consiliului să nu acționeze, în fața obstacolelor în calea comerțului ridicate de țări terțe, în cadrul drepturilor și obligațiilor internaționale ale Comunității, decât în cazurile în care interesele Comunității cer o intervenție; întrucât, la momentul evaluării acestor interese, Comisia și Consiliul ar trebui să ia în considerare avizele exprimate de toate părțile interesate de procedură,

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

Articolul 1

Obiective

Prezentul regulament stabilește procedurile comunitare din domeniul politicii comerciale comune care trebuie să permită Comunității să-și exercite drepturile pe care i le recunosc normele comerciale internaționale, în special cele stabilite de Organizația Mondială a Comerțului și, sub rezerva respectării obligațiilor și procedurilor internaționale existente, de:

(a) a reacționa în fața obstacolelor în calea comerțului care au un efect asupra pieței Comunității, în scopul de a înlătura prejudiciul care rezultă din acestea;

▼B

(b) a reacționa la obstacole în calea comerțului care au un efect asupra pieței unei țări terțe, în scopul de a înlătura efectele comerciale negative care rezultă din acestea.

Aceste proceduri se aplică în special la inițierea, la derularea sau la încheierea procedurilor internaționale de soluționare a diferendelor internaționale în domeniul politicii comerciale comune.

Articolul 2

Definiții

(1) În sensul prezentului regulament, prin „obstacol în calea comerțului" se înțelege orice practică comercială adoptată sau menținută de o țară terță cu privire la care dreptul de a intenta o acțiune este consacrat de normele comerciale internaționale. Un astfel de drept există atunci când normele comerciale internaționale interzic expres o practică sau recunosc părții lezate de această practică dreptul de a căuta să înlăture efectul practicii în cauză.

(2) În sensul prezentului regulament și sub rezerva alineatului (8), „drepturile Comunității" sunt drepturile comerciale internaționale de care aceasta se poate prevala în temeiul normelor comerciale internaționale. În acest context, „normele comerciale internaționale" sunt în principal acelea care sunt stabilite de OMC și care figurează în anexele la Acordul privind OMC, dar pot, de asemenea, să fie și norme ale unui alt acord la care Comunitatea este parte și care reglementează schimburile comerciale între Comunitate și țările terțe.

(3) În sensul prezentului regulament, prin „prejudiciu" se înțelege orice prejudiciu important pe care un obstacol în calea comerțului îl cauzează sau amenință să îl cauzeze, în legătură cu un produs sau cu un serviciu, unei industrii comunitare de pe piața Comunității.

(4) În sensul prezentului regulament, „efectele comerciale negative" sunt efectele pe care un obstacol în calea comerțului le produce sau amenință să le producă, în legătură cu un produs sau cu un serviciu, pentru întreprinderile comunitare de pe piața unei țări terțe și care au un impact important asupra economiei Comunității sau a unei regiuni sau a unui sector al activității economice a Comunității. Faptul că reclamantul este victimă a efectelor negative nu este considerat suficient în sine pentru a justifica inițierea unei acțiuni de către instituțiile Comunității.

(5) Prin „industrie comunitară" se înțelege ansamblul de producători sau de furnizori comunitari:

— de produse sau servicii identice sau similare produselor sau serviciilor care fac obiectul unui obstacol în calea comerțului

sau

— de produse sau servicii care fac concurență în mod direct produselor sau serviciilor care fac obiectul unui obstacol în calea comerțului

sau

— care sunt consumatori sau transformatori ai produsului sau consumatori sau utilizatori ai serviciului care face obiectul unui obstacol în calea comerțului

sau ansamblul de producători sau de furnizori a căror producție cumulată reprezintă o proporție majoră din producția totală a Comunității de produsele sau servicii în cauză. Totuși:

(a) atunci când producătorii sau furnizorii sunt legați de exportatori sau de importatori sau sunt ei înșiși importatorii produsului sau serviciului care face pe nedrept obiectul unor obstacole în calea comerțului, expresia „industrie comunitară" poate fi interpretată ca referindu-se la restul producătorilor sau furnizorilor;

▼B

(b) în anumite situații speciale, producătorii sau furnizorii dintr-o regiune a Comunității pot fi considerați ca reprezentând industria comunitară dacă producțiile lor cumulate reprezintă proporția majoră a producției produsului sau serviciului în cauză în statul membru sau în statele membre în care se situează regiunea, cu condiția ca efectul obstacolului în calea comerțului să fie concentrat în acest stat membru sau în aceste state membre.

(6) Prin „întreprindere comunitară" se înțelege o societate constituită în conformitate cu legislația unui stat membru și care își are sediul social, administrația centrală sau locul principal de desfășurare a activității în Comunitate, direct interesată de producția de bunuri sau de furnizare de servicii care fac obiectul obstacolului în calea comerțului.

(7) În sensul prezentului regulament, noțiunea de „furnizor de servicii" în contextul conceptului de „industrie comunitară", așa cum este definit la alineatul (5) și, în același timp, al conceptului de „întreprindere comunitară", așa cum este definit la alineatul (6), nu aduce atingere naturii necomerciale pe care furnizarea unui anumit serviciu o poate avea în conformitate cu legislația sau reglementările unui stat membru.

(8) În sensul prezentului regulament, termenul de „servicii" desemnează serviciile pentru care se pot încheia de către Comunitate acorduri internaționale în temeiul articolului 113 din tratat.

Articolul 3

Plângere în numele unei industrii comunitare

(1) Orice persoană fizică sau juridică sau orice asociație care nu are personalitate juridică, care acționează în numele unei industrii comunitare care consideră că a suferit un prejudiciu datorită obstacolelor în calea comerțului care au un efect asupra pieței Comunității, poate depune o plângere scrisă.

(2) Plângerea trebuie să conțină suficiente elemente de probă cu privire la existența obstacolelor în calea comerțului și a prejudiciului care rezultă din acestea. Dovada prejudiciului trebuie să fie adusă, dacă este posibil, în temeiul listei exemplificative a factorilor menționați la articolul 10.

Articolul 4

Plângere în numele întreprinderilor Comunității

▼M2

(1) Orice întreprindere din Comunitate sau orice asociație, care are sau nu personalitate juridică, care acționează în numele uneia sau al mai multor întreprinderi din Comunitate, care consideră că aceste întreprinderi au suferit efecte comerciale negative în urma obstacolelor în calea comerțului care au efecte asupra pieței unei țări terțe, poate formula o plângere scrisă.

▼B

(2) Plângerea trebuie să conțină suficiente elemente de probă cu privire la existența obstacolelor în calea comerțului și a efectelor comerciale negative care rezultă din acestea. Dovezile efectelor comerciale negative trebuie să fie aduse, dacă este posibil, în temeiul listei exemplificatoare a factorilor menționați la articolul 10.

Articolul 5

Procedura de depunere a plângerilor

(1) Plângerea se adresează Comisiei, care transmite o copie statelor membre.

▼B

(2) Plângerea poate fi retrasă, caz în care procedura poate fi închisă, cu excepția cazului în care această închidere nu este în interesul Comunității.

(3) Atunci când, după consultare, se consideră că plângerea nu aduce suficiente elemente de probă pentru a justifica deschiderea unei anchete, reclamantul este informat cu privire la aceasta.

(4) Comisia se pronunță, de îndată ce este posibil, cu privire la deschiderea unei proceduri comunitare de examinare ca urmare a oricărei plângeri introduse în conformitate cu articolul 3 sau 4 și aceasta, în mod normal, în patruzeci și cinci de zile de la depunerea acesteia. Acest termen poate fi suspendat la cererea sau cu consimțământul reclamantului, astfel încât să permită reunirea informațiilor complementare considerate necesare pentru o evaluare completă a valabilității dosarului reclamantului.

Articolul 6

Sesizarea de către un stat membru

(1) Statele membre pot cere Comisiei să se angajeze procedurile menționate la articolul 1.

(2) Acestea furnizează Comisiei, în sprijinul cererii lor, suficiente elemente de probă cu privire la obstacolele în calea comerțului și la efectele care rezultă din acestea. Existența unui prejudiciu sau a efectelor comerciale negative trebuie să fie demonstrată, dacă este posibil, în temeiul listei exemplificative a factorilor menționați la articolul 10.

(3) Comisia informează fără întârziere celelalte state membre cu privire la aceste cereri.

(4) Atunci când, după consultare, se consideră că cererea nu aduce suficiente elemente de probă pentru a justifica deschiderea unei anchete, statul membru este informat cu privire la aceasta.

(5) Comisia se pronunță, de îndată ce este posibil, cu privire la deschiderea unei proceduri comunitare de examinare ca urmare a oricărei sesizări făcute de un stat membru în conformitate cu articolul 6 și aceasta, în mod normal, în patruzeci și cinci de zile de la sesizare. Acest termen poate fi suspendat la cererea sau cu consimțământul statului membru care a făcut sesizarea, astfel încât să permită reunirea informațiilor complementare considerate necesare pentru o evaluare completă a valabilității dosarului prezentat de acest stat membru.

Articolul 7

Procedura de consultare

(1) În sensul consultării în cadrul prezentului regulament, se instituie un comitet consultativ, denumit în continuare „comitetul”, compus din reprezentanți ai fiecărui stat membru și prezidat de un reprezentant al Comisiei.

(2) Consultările se deschid imediat sau, în orice caz, în termenele care permit respectarea termenelor limită fixate de prezentul regulament, fie la cererea unui stat membru, fie la inițiativa Comisiei. Președintele comitetului comunică statelor membre, în cel mai scurt timp, toate elementele de informare utile aflate în posesia sa. Comisia aduce aceste informații la cunoștința comitetului special din articolul 113 din tratat pentru ca acesta să poate analiza implicațiile pentru politica comercială comună.

(3) Comitetul se reunește la convocarea președintelui său.

(4) Atunci când este necesar, consultările pot avea loc în scris. În acest caz, Comisia informează în scris statele membre care, într-un

▼B

termen de opt zile lucrătoare de la această informare, își pot exprima avizul în scris sau pot cere o consultare orală pe care președintele o va organiza, în cazul în care aceasta poate avea loc în termenele care permit respectarea termenelor limită sunt fixate de prezentul regulament.

Articolul 8

Procedura comunitară de examinare

(1) Atunci când, după consultări, Comisia consideră că există suficiente elemente de probă pentru a justifica deschiderea unei proceduri de examinare și că aceasta va fi necesară în interesul Comunității, Comisia acționează după cum urmează:

(a) anunță deschiderea unei proceduri de examinare în *Jurnalul Oficial al Comunităților Europene*; acest aviz indică produsul sau serviciul și țările în cauză, furnizează un rezumat al informațiilor primite și precizează că orice informație utilă trebuie să fie comunicată Comisiei; acesta fixează termenul în care părțile interesate își pot face cunoscute punctele de vedere în scris și pot cere să fie ascultate oral de Comisie în conformitate cu alineatul (5);

(b) notifică în mod oficial reprezentanții țării sau a țărilor care fac obiectul procedurii cu care, după caz, se pot ține consultări;

(c) conduce examinarea la nivel comunitar, în cooperare cu statele membre.

(2)(a) După caz, Comisia caută orice informație pe care o consideră necesară și încearcă să verifice aceste informații la importatori, comercianți, agenți, producători, asociații și organizații comerciale, cu condiția ca întreprinderile sau organizațiile în cauză să-și dea acordul;

(b) atunci când este necesar, Comisia procedează, în absența opoziției într-un termen rezonabil din partea guvernelor țărilor în cauză notificate oficial, la anchete pe teritoriul țărilor terțe;

(c) Comisia este asistată în ancheta sa de agenți ai statului membru pe teritoriul căruia se efectuează aceste verificări, cu condiția ca statul membru să-și fi exprimat dorința în acest sens.

(3) Statele membre furnizează Comisiei, la cererea sa și în conformitate cu modalitățile pe care aceasta le definește, orice informații necesare examinării.

(4)(a) Reclamanții, exportatorii și importatorii în cauză, ca și reprezentanții țării sau țărilor în cauză pot lua cunoștință de orice informații furnizate Comisiei, cu excepția documentelor de uz intern ale Comisiei și ale administrațiilor, cu condiția ca aceste informații să fie pertinente pentru apărarea intereselor lor, să nu fie confidențiale în sensul articolului 9 și să nu fie folosite de Comisie în procedura sa de examinare. Persoanele în cauză adresează în scris Comisiei o cerere motivată indicând informațiile dorite;

(b) reclamanții, exportatorii și importatorii în cauză și reprezentanții țării sau țărilor în cauză pot cere să fie informați cu privire la principalele fapte și considerații care rezultă din procedura de examinare.

(5) Comisia poate audia părțile în cauză. Acestea trebuie să fie audiate atunci când au cerut în scris în termenul fixat de avizul publicat în *Jurnalul Oficial al Comunităților Europene*, demonstrând că sunt, în mod efectiv, părți direct interesate de rezultatul procedurii.

(6) În afară de acest lucru, pentru a permite confruntarea tezelor și eventualele obiecțiuni, Comisia oferă, la cerere, părților direct interesate, ocazia de a se întâlni. Făcând acest lucru, acesta ia în considerare dezideratele părților, precum și necesitatea de a păstra caracterul confi-

▼B

dențial al informațiilor. Nici o parte nu este obligată să asiste la o întâlnire, iar absența sa nu va aduce atingere cauzei sale.

(7) Atunci când informațiile cerute de Comisie nu sunt furnizate într-un termen rezonabil sau atunci când se împiedică, într-o manieră semnificativă, ancheta, concluziile pot fi stabilite în temeiul datelor disponibile.

(8) La sfârșitul examinării sale, Comisia supune comitetului un raport. Acest raport ar trebui, în mod normal, să fie prezentat în termen de cinci luni de la avizul deschiderii, cu excepția cazului în care complexitatea examinării nu face Comisia să prelungească aceste termene la șapte luni.

Articolul 9

Tratament confidențial

(1) Informațiile primite în aplicarea prezentului regulament nu pot fi utilizate decât în scopul pentru care au fost cerute.

(2) (a) Consiliul, Comisia și statele membre, precum și agenții acestora, nu divulgă, decât cu autorizația expresă a părții care le-a furnizat, informațiile cu caracter confidențial pe care le-au primit în aplicarea prezentului regulament, sau cele care sunt furnizate în mod confidențial de o parte la o procedură de examinare;

(b) fiecare cerere de tratament confidențial indică motivele pentru care informația este confidențială și este însoțită de un rezumat neconfidențial al informației sau de o expunere de motive pentru care informația nu este susceptibilă a fi rezumată.

(3) O informație va fi în mod normal considerată ca fiind confidențială în cazul în care divulgarea sa este susceptibilă de a avea consecințe negative substanțiale pentru cel care a furnizat această informație sau care este la sursa acesteia.

(4) Totuși, atunci când se consideră că o cerere de tratament confidențial nu este justificată sau în cazul în care cel care a furnizat informația nu dorește nici să o facă publică, nici să-i autorizeze divulgarea în termeni generali sau sub formă de rezumat, este posibil să nu se țină seama de informația în cauză.

(5) Prezentul articol nu se opune divulgării informațiilor generale de către autoritățile Comunității și, în special, a motivelor pe care sunt fondate deciziile luate în temeiul prezentului regulament. O astfel de divulgare trebuie să țină seama de interesul legitim al părților interesate pentru ca secretele de afaceri ale acestora să nu fie evidențiate.

Articolul 10

Examinarea elementelor de probă

(1) Examinarea prejudiciului trebuie, după caz, să includă în special factorii următori:

(a) volumul importurilor sau exporturilor comunitare în cauză, în special atunci când acestea au crescut sau respectiv s-au diminuat în mod semnificativ fie în valoare absolută, fie în raport cu producția sau cu consumul pe piața în cauză;

(b) prețurile concurenților industriei comunitare în cauză, în special pentru a stabili dacă a existat în Comunitate sau pe piețele terțe, o subcotare semnificativă în raport cu prețurile industriei comunitare;

(c) impactul care rezultă din acestea pentru industria comunitară în cauză, așa cum reiese din tendințele anumitor factori economici cum ar fi producția, utilizarea capacităților, stocurile, vânzările,

▼B

cota de piață, prețul (și anume scăderea prețurilor sau împiedicarea creșterilor de preț care ar fi intervenit în mod normal), profiturile, rentabilitatea capitalurilor, investițiile, ocuparea forței de muncă.

(2) Atunci când se pretinde amenințarea cu cauzarea unui prejudiciu, Comisia examinează și dacă este previzibil în mod clar că o anumită situație este susceptibilă a se transforma în prejudiciu real. În această privință, se pot lua în considerare și factori precum:

(a) rata creșterii exporturilor către piața pe care are loc concurența cu produsele comunitare;

(b) capacitatea de export din țara de origine sau de export, care deja există sau va exista într-un viitor previzibil, și probabilitatea ca exporturile rezultate din această capacitate să fie destinate pieței menționate la litera (a).

(3) Prejudiciile cauzate de alți factori care, în mod individual sau în combinație, exercită, de asemenea, o influență negativă asupra unei industrii comunitare nu trebuie să fie atribuite practicilor respective.

(4) Atunci când se pretinde existența efectelor comerciale negative, Comisia examinează incidența, reală sau potențială a acestora, asupra economiei Comunității sau a unei regiuni a Comunității sau asupra unui sector al activității economice care este practică aici. În acest scop, Comisia poate lua în considerare, după caz, factori de tipul celor examinați la alineatele (1) și (2) Pot exista efecte comerciale negative, în special atunci când un obstacol în calea comerțului fie blochează, împiedică sau deviază fluxurile de schimburi comerciale pentru un produs sau un serviciu, fie afectează în mod grav aprovizionarea întreprinderilor comunitare (de exemplu, în piese sau componente sau în materii prime). În cazul în care se pretinde amenințarea cu producerea de efecte comerciale negative, Comisia apreciază dacă materializarea amenințării este sau nu este clar previzibilă.

(5) Comisia ia in considerare, la examinarea sa, și elementele de probă cu privire la efectele comerciale negative, dispozițiile, principiile sau practicile care reglementează dreptul la acțiune în temeiul normelor comerciale internaționale aplicabile menționate la articolul 2 alineatul (1).

(6) Comisia examinează, în afară de aceasta, orice alt element de probă inclus în plângere sau în sesizare. În această privință, enumerarea factorilor și indicațiilor menționate la alineatele (1)-(5) nu este exhaustivă și, invers, unul sau mai mulți factori sau indicații nu trebuie, în mod necesar, să ducă la concluzia definitivă a existenței unui prejudiciu sau a efectelor comerciale negative.

Articolul 11

Încheierea și suspendarea procedurii

(1) Atunci când rezultă din procedura de examinare că nici o acțiune nu este necesară în interesul Comunității, încheierea procedurii se decide în conformitate cu articolul 14.

(2) (a) Procedura poate fi suspendată în temeiul articolului 14 atunci când, la sfârșitul procedurii de examinare, țara sau țările terțe în cauză iau măsurile care sunt considerate satisfăcătoare și când nu se impune în consecință o acțiune a Comunității;

(b) Comisia controlează aplicarea acestor măsuri, după caz, pe baza informațiilor periodice pe care aceasta le poate cere țărilor terțe în cauză pe care le poate verifica în măsura în care acest lucru este necesar;

(c) atunci când măsurile luate de țara sau țările terțe au fost anulate sau suspendate sau puse în aplicare în mod necorespunzător sau atunci când Comisia are motive să creadă acest lucru sau, în sfârșit, atunci când cererii de informații formulate de Comisie

▼B

în temeiul literei (b) nu i se dă curs, Comisia informează statele membre și, în cazul în care rezultatele examinării și noile fapte disponibile fac necesar și justifică acest lucru, măsurile sunt luate în conformitate cu articolul 13 alineatul (3).

(3) În cazul în care se dovedește fie după o procedură de examinare, fie la orice moment înainte, în timpul sau după o procedură de soluționare a unui diferend internațional, că cel mai bun mijloc de a soluționa un diferend declanșat de un obstacol în calea comerțului este încheierea, cu țara sau cu țările terțe în cauză, a unui acord susceptibil de a modifica drepturile materiale ale Comunității sau ale țării sau țărilor terțe în cauză, procedurava fi suspendată în conformitate cu articolul 14 și negocieril vor fi inițiate în conformitate cu articolul 113 din tratat.

Articolul 12

Adoptarea măsurilor de politică comercială

(1) Cu excepția cazului în care situația de fapt sau de drept este de așa natură încât nu se impune o procedură de examinare, atunci când rezultă din procedura de examinare că o acțiune este necesară în interesul Comunității pentru a asigura exercitarea deplină a drepturilor conferite Comunității prin normele de drept internațional în vederea înlăturării prejudiciului și efectelor comerciale negative cauzate de obstacolele în calea comerțului adoptate sau menținute de către țări terțe, măsurile corespunzătoare se decid în conformitate cu procedura menționată la articolul 13.

(2) Atunci când obligațiile internaționale ale Comunității îi impun derularea prealabilă a unei proceduri internaționale de consultare sau de soluționare a diferendelor, măsurile menționate la alineatul (3) nu sunt decise decât la sfârșitul acestei proceduri și luând în considerare rezultatele acesteia. În special atunci când Comunitatea a invitat un organism internațional de soluționare a diferendelor să desemneze și să autorizeze măsurile adecvate pentru asigurarea punerii în aplicare a concluziilor unei proceduri internaționale de soluționare a diferendelor, măsurile de politică comercială ale Comunității pe care poate fi necesar să le aplice ca o consecință a acestei autorizații, trebuie să fie compatibile cu recomandările acestui organism internațional.

(3) Se pot lua orice măsuri de politică comercială compatibile cu obligațiile și procedurile internaționale existente, în special:

(a) suspendarea sau retragerea oricărei concesii rezultate de negocierile de politică comercială;

(b) creșterea drepturilor vamale existente sau introducerea oricărei alte impuneri la import;

(c) instaurarea restricțiilor cantitative sau a oricărei alte măsuri care modifică condițiile de import sau de export sau care afectează în alt mod schimburile comerciale cu țara terță în cauză.

(4) Deciziile corespunzătoare sunt motivate și publicate în *Jurnalul Oficial al Comunităților Europene*. Aceste publicări sunt considerate a fi și informare a țărilor și părților direct interesate.

Articolul 13

Proceduri decizionale

(1) Deciziile menționate la articolul 11 alineatul (1) și alineatul (2) litera (a) sunt adoptate în conformitate cu articolul 14.

(2) Atunci când Comunitatea, sesizată cu o plângere menționată la articolele 3 și 4 sau cu o cerere menționată la articolul 6 urmează procedurile internaționale formale de consultare sau de soluționare a

▼B

diferendelor, deciziile de inițiere, de conducere sau de încheiere a acestor proceduri sunt luate în conformitate cu articolul 14.

(3) Atunci când Comunitatea, care a hotărât în conformitate cu articolul 12 alineatul (2), trebuie să decidă măsurile de politică comercială care urmează să fie luate în temeiul articolului 11 alineatul (2) litera (c) sau al articolului 12, Consiliul hotărăște cu privire la propunerea Comisiei în conformitate cu articolul 113 din tratat, cu majoritate calificată cel târziu la treizeci de zile lucrătoare de la primirea acesteia.

Articolul 14

Comitetologie

(1) În cazul în care se face referire la procedura prevăzută de prezentul articol, comitetul este sesizat de președintele său.

(2) Reprezentantul Comisiei prezintă comitetului un proiect de decizie care urmează să fie adoptată. Comitetul deliberează într-un termen pe care președintele îl poate fixa în funcție de urgență.

(3) Comisia adoptă o decizie pe care o comunică statelor membre și care se aplică de la expirarea unui termen de zece zile în cazul în care nici un stat membru nu a sesizat Consiliul în decursul acestui termen.

(4) La cererea unui stat membru, Consiliul, hotărând cu majoritate calificată, poate reforma decizia Comisiei.

(5) Decizia Comisiei se aplică de la expirarea unui termen de treizeci de zile de la data sesizării Consiliului, în cazul în care acesta nu s-a pronunțat în acest termen.

Articolul 15

Dispoziții generale

(1) Prezentul regulament nu se aplică în cazurile care intră sub incidența altor reglementări existente în domeniul politicii comerciale comune. Acesta se aplică în mod complementar:

— reglementărilor privind organizarea comună a piețelor agricole și dispozițiilor de aplicare ale acestora;

— reglementărilor specifice adoptate în temeiul articolului 235 din tratat și aplicabile mărfurilor care rezultă din transformarea produselor agricole.

Prezentul regulament nu aduce atingere altor măsuri care pot fi adoptate în temeiul articolului 113 din tratat și nici procedurilor comunitare de reglementare a problemelor referitoare la obstacolele în calea comerțului supuse de statele membre comitetului menționat la articolul 113 din tratat.

▼M1

(2) Regulamentul (CEE) nr. 2641/84 se abrogă. Trimiterile la regulamentul abrogat sunt considerate ca fiind făcute la prezentul regulament, după caz.

Articolul 16

Intrarea în vigoare

Prezentul regulament intră în vigoare la 1 ianuarie 1995.

El se aplică tuturor procedurilor inițiate după această dată, precum și procedurilor pendinte la această dată și pentru care procedurile comunitare de examinare au fost încheiate.

▼B

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și aplicabil în toate statele membre.